NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
prednesené 9. júna 2011 [1]

1. Po tom, čo pred uplynutím lehoty na podanie žaloby podal advokát spoločnosti Bell & Ross BV (ďalej len „navrhovateľka“ alebo „odvolateľka“) faxom návrh na zrušenie rozhodnutia Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ÚHVT), zaslal kancelárii Všeobecného súdu Európskej únie (ďalej len „kancelária“) sedem rovnopisov tohto návrhu. Tieto rovnopisy boli doručené kancelárii po uplynutí lehoty na podanie žaloby, avšak v rámci desaťdňovej lehoty stanovenej na predloženie originálu po zaslaní kópie faxom.

2. Vzhľadom na to, že kancelária medzi týmito siedmimi rovnopismi nebola schopná identifikovať originál návrhu, vyzvala uvedeného advokáta, aby jej ho predložil. Advokát zaslal rovnopis, ktorý mal ešte u seba a ktorý bol doručený kancelárii po uplynutí uvedenej desaťdňovej lehoty. Na základe overenia podpisu pomocou navlhčenej handričky kancelária dospela k záveru, že išlo o originál návrhu, pričom ostatné rovnopisy boli fotokópiami návrhu.

3. Všeobecný súd teda bez ďalšieho konania odôvodneným uznesením vyhlásil žalobu za zjavne neprípustnú, keďže originál návrhu bol doručený po uplynutí lehoty na podanie žaloby.

4. Týmto odvolaním bolo napadnuté uvedené rozhodnutie [2] najmä z hľadiska pojmov odstrániteľná vada, ospravedlniteľný omyl alebo nepredvídateľná okolnosť, proporcionality rozhodnutia prijatého Všeobecným súdom a ochrany legitímnej dôvery.

Právny rámec

Štatút Súdneho dvora Európskej únie

5. Článok 21 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „štatút“) okrem iného stanovuje, že k návrhu sa v prípade potreby doloží doslovné znenie

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Uznesenie z 18. júna 2010, Bell & Ross/ÚHVT, T-51/10 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

právneho aktu, ktorého zrušenie sa požaduje. Ak tento doklad nebol priložený k návrhu, „tajomník požiada navrhovateľa, aby [ho] predložil v primeranej lehote; návrh nemožno zamietnuť z toho dôvodu, že požadované doklady boli predložené až po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie žaloby“.

Rokovací poriadok Všeobecného súdu

6. Článok 43 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu (ďalej len „rokovací poriadok“) stanovuje:

„1. Originál každého podania musí byť podpísaný splnomocneným zástupcom alebo advokátom účastníka konania.

Všeobecnému súdu sa predkladá originál a všetky prílohy v ňom uvedené spolu s piatimi kópiami určenými Všeobecnému súdu a po jednej kópii pre každého účastníka konania. Správnosť týchto kópií potvrdzuje účastník konania, ktorý ich predkladá.

…

6. … deň, keď bola kópia podpísaného originálneho podania… doručená kancelárii faxom alebo inými technickými komunikačnými prostriedkami dostupnými Všeobecnému súdu, [sa] považuje za deň doručenia podania na účely zachovania procesných lehôt za predpokladu, že podpísaný originál podania spolu s prílohami a kópiami uvedenými v odseku 1 druhom pododseku sa predloží kancelárii najneskoršie do desiatich dní po tejto skutočnosti. Na túto desaťdňovú lehotu sa článok 102 ods. 2[3] nepoužije.

…“

7. Článok 44 ods. 6 rokovacieho poriadku stanovuje:

„Ak návrh nespĺňa náležitosti ustanovené v odsekoch 3 až 5 tohto článku[4], tajomník určí navrhovateľovi primeranú lehotu na odstránenie vád návrhu alebo na predloženie vyššie uvedených listín. Ak v určenej lehote nedôjde k odstráneniu vád návrhu alebo predloženiu požadovaných listín, Všeobecný súd rozhodne, či nesplnenie formálnych náležitostí má za následok neprípustnosť návrhu na konanie.“

3 — Podľa ktorého sa k procesným lehotám pripočíta desaťdňová lehota zohľadňujúca vzdialenosť.

4 — Tieto odseky upravujú predloženie osvedčenia o tom, že advokát je oprávnený zastupovať v konaní pred súdnym orgánom (odsek 3), dokumentov uvedených v článku 21 druhom odseku štatútu (odsek 4), a ak je navrhovateľ právnickou osobou podľa súkromného práva, dôkazu o jeho existencii ako právnickej osoby, ako aj dokladu o tom, že splnomocnenie udelené advokátovi bolo vystavené oprávnenou osobou (odsek 5).

8. Článok 111 rokovacieho poriadku stanovuje:

„Všeobecný súd môže, ak je zjavne nepríslušný rozhodnúť o návrhu alebo ak je návrh zjavne neprípustný, alebo ak mu zjavne chýba akýkoľvek právny základ, po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť, bez ďalšieho konania, odôvodneným uznesením."

Pokyny pre tajomníka Všeobecného súdu

9. Pokyny pre tajomníka Všeobecného súdu (ďalej len „pokyny pre tajomníka") boli vydané na základe článku 23 rokovacieho poriadku. Podľa článku 7 pokynov pre tajomníka:

„1. Tajomník dohliada na súlad písomností vložených do spisu s ustanoveniami Štatútu Súdneho dvora, rokovacieho poriadku a s Praktickými pokynmi účastníkom konania prijatými Všeobecným súdom, ako aj s týmito pokynmi.

V prípade potreby môže stanoviť účastníkom konania lehotu na odstránenie formálnych vád doručených písomností.

Doručenie vyjadrenia sa oddiali v prípade nedodržania ustanovení rokovacieho poriadku uvedených v bodoch 55 a 56 Praktických pokynov pre účastníkov konania.

Nedodržanie ustanovení prevzatých do bodov 57 a 59 Praktických pokynov pre účastníkov konania v závislosti od jednotlivého prípadu oddiali alebo môže oddialiť doručenie vyjadrenia.

…

3. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku o doručovaní písomností faxom alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom, tajomník prijme len originál písomnosti podpísaný advokátom alebo splnomocneným zástupcom účastníka konania.

…"

Praktické pokyny pre účastníkov konania

10. Praktické pokyny Všeobecného súdu pre účastníkov konania (ďalej len „praktické pokyny") boli vydané na základe článku 150 rokovacieho poriadku. Oddiel B praktických pokynov, nazvaný „Podávanie podaní", okrem iného stanovuje:

„…

7. Na konci podania je podpísaný advokát alebo splnomocnený zástupca príslušného účastníka konania. V prípade viacerých právnych zástupcov stačí, ak podanie podpíše jeden z nich.

…

9. Na všetky kópie podaní predložených účastníkmi konania podľa článku 43 ods. 1 druhého pododseku rokovacieho poriadku musí advokát alebo splnomocnený zástupca dotknutého účastníka konania uviesť ním podpísanú poznámku potvrdzujúcu správnosť kópie.“

11. Oddiel F, nazvaný „Odstránenie vád podaní“, v bodoch 55 až 59 upravuje podmienky, za ktorých možno odstrániť vady návrhu.

12. Podľa bodu 55, ak návrh nespĺňa tieto náležitosti, nedoručí sa odporcovi a stanoví sa primeraná lehota na odstránenie vád:

„a) predloženie osvedčenia advokáta (článok 44 ods. 3 rokovacieho poriadku);

b) dôkaz o existencii ako právnickej osoby [článok 44 ods. 5 písm. a) rokovacieho poriadku];

c) splnomocnenie [článok 44 ods. 5 písm. b) rokovacieho poriadku];

d) doklad o tom, že splnomocnenie udelené advokátovi bolo vystavené osobou na to oprávnenou [článok 44 ods. 5 písm. b) rokovacieho poriadku];

e) predloženie napadnutého aktu (žaloba o neplatnosť)… (článok 21 druhý odsek štatútu; článok 44 ods. 4 rokovacieho poriadku).“

13. Bod 56 stanovuje:

„Vo veciach duševného vlastníctva, v ktorých sa namieta zákonnosť rozhodnutia odvolacieho senátu ÚHVT, sa návrh, ktorý nespĺňa tieto náležitosti stanovené v článku 132 rokovacieho poriadku, nedoručí ďalšiemu/ďalším účastníkom konania a stanoví sa primeraná lehota na odstránenie vád:

a) mená účastníkov konania pred odvolacím senátom a adresy, ktoré uviedli na účely doručovania v priebehu tohto konania (článok 132 ods. 1 prvý pododsek rokovacieho poriadku);

b) deň doručenia rozhodnutia odvolacieho senátu (článok 132 ods. 1 druhý pododsek rokovacieho poriadku);

c) v prílohe napadnuté rozhodnutie (článok 132 ods. 1 druhý pododsek rokovacieho poriadku).“

14. Bod 57 okrem iného stanovuje:

„Ak návrh nespĺňa tieto formálne náležitosti, s doručením návrhu sa počká a stanoví sa primeraná lehota na odstránenie vád:

…

b) originálny podpis advokáta alebo splnomocneného zástupcu na konci návrhu (bod 7 praktických pokynov);

…

o) predloženie overených kópií návrhu (článok 43 ods. 1 druhý pododsek rokovacieho poriadku; bod 9 praktických pokynov).“

15. Bod 58 stanovuje, že ak návrh nespĺňa formálne náležitosti týkajúce sa určenia adresy na doručovanie, osvedčenia pre dodatočného advokáta, zhrnutia tvrdení a prekladu príloh do jazyka konania, návrh sa doručí a stanoví sa primeraná lehota na odstránenie vád.

16. Napokon bod 59 stanovuje podľa konkrétneho prípadu zásadu alebo možnosť odstránenia vád, ak počet strán návrhu presahuje počet stanovený praktickými pokynmi, ako aj odklad doručenia návrhu v takom prípade.

Okolnosti predchádzajúce konaniu

17. Návrhom, ktorý bol doručený kancelárii Všeobecného súdu faxom 22. januára 2010, odvolateľka podala žalobu proti rozhodnutiu ÚHVT. [5] Vzhľadom na to, že toto rozhodnutie bolo odvolateľke doručené 13. novembra 2009, z pravidiel počítania procesných lehôt stanovených v rokovacom poriadku vyplynulo, že lehota na podanie žaloby uplynula 25. januára 2010.

18. Advokát odvolateľky následne zaslal kancelárii návrh a prílohy k návrhu v siedmich

5 — Rozhodnutie tretieho odvolacieho senátu z 27. októbra 2009 vo veci R 1267/2008-3, Bell & Ross BV/Klockgrossisten i Norden AB (ďalej len „prijaté rozhodnutie“).

rovnopisoch, ako aj listiny uvedené v článku 44 ods. 3 až 5 rokovacieho poriadku spolu s listom, v ktorom uviedol, že zásielka obsahuje originál návrhu a príloh k návrhu a sedem súborov kópií týchto listín.[6] Zásielka bola doručená kancelárii 1. februára 2010, čiže na desiaty deň po jej podaní faxom.

19. Dňa 2. februára 2010 kancelária požiadala advokáta, aby jej predložil podpísaný originál návrhu, ktorý, ako sa zdalo, v zásielke chýbal.

20. Listom z 3. februára 2010 advokát zaslal kancelárii jediný rovnopis návrhu, ktorý mal v spise, pričom uviedol:

„Vzhľadom na to, že som presvedčený, že som Vám už zaslal originál dokumentu so súborom fotokópií, neviem Vám povedať, či je pripojený dokument originál. Podľa mňa ide o kópiu, ktorú sme si ponechali v spise. Preverte to, prosím, a informujte ma o výsledku tohto preverovania."

21. Dňa 5. februára 2010 kancelária oznámila advokátovi, že dospela k záveru, že tento dokument je originál: po pretretí podpisu navlhčenou handričkou sa (čierny) atrament mierne rozpil.

22. Kancelária teda zaregistrovala návrh 5. februára 2010, čiže po uplynutí lehoty na podanie žaloby, ako aj desaťdňovej lehoty stanovenej v článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku.

23. Listom z 12. februára 2010 zaslaným kancelárii advokát odvolateľky odôvodnil podanie podpísaného originálu návrhu po uplynutí uvedenej desaťdňovej lehoty ospravedlniteľným omylom.

24. Vzhľadom na tieto okolnosti návrh nebol doručený ÚHVT.

Napadnuté uznesenie

25. Napadnutým uznesením Všeobecný súd, ktorý dospel k záveru, že má dostatok informácií na základe písomností založených v spise, a rozhodol, že rozhodne bez ďalšieho konania na základe článku 111 rokovacieho poriadku, zamietol návrh ako zjavne neprípustný.

6 — Ani na jednom zo siedmich rovnopisov zrejme nebola potvrdená ich správnosť, keďže advokát sa napriek bodu 9 praktických pokynov domnieval, že ich správnosť stačí potvrdiť v sprievodnom liste. Skutočnosť, že takto nebola potvrdená správnosť predmetných kópií, je uvedená v napadnutom uznesení, ale nebola základom rozhodnutia o neprípustnosti. V každom prípade zrejme išlo o nedostatok, ktorý bolo možné odstrániť podľa bodu 57 písm. o) praktických pokynov.

26. Všeobecný súd pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry [7] je lehota na podanie žaloby kogentná, keďže bola stanovená s cieľom zabezpečiť jednoznačnosť a istotu právnych vzťahov a zabrániť akejkoľvek diskriminácii alebo akémukoľvek svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti, a že prináleží súdu Únie, aby z úradnej moci skúmal, či táto lehota bola zachovaná. [8] Všeobecný súd ďalej uviedol, že návrh bol doručený kancelárii faxom 22. januára 2010, čiže pred uplynutím lehoty na podanie žaloby, a že vzhľadom na desaťdňovú lehotu stanovenú v článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku mal byť originál doručený kancelárii do 1. februára 2010. Vzhľadom na to, že tento originál bol doručený až 5. februára 2010, bol návrh podaný oneskorene. [9]

27. Všeobecný súd sa následne zaoberal tvrdeniami uvedenými v liste z 12. februára 2010, ktorými advokát poukázal na existenciu ospravedlniteľného omylu: poskytovateľ služieb, ktorý vyhotovil kópie návrhu, si pomýlil originál s jednou z kópií; advokát obvykle podpisoval písomnosti čiernym atramentom; vzhľadom na kvalitu kópií bolo ťažké odlíšiť originál od kópií; overenie pomocou navlhčenej handričky nemôže navrhovateľ systematicky vyžadovať a existencia možnosti odstránenia vád podľa bodu 57 písm. o) praktických pokynov môže viesť k nižšej miere opatrnosti navrhovateľov, pokiaľ ide o potrebu odlíšiť originál od kópií.

28. Všeobecný súd rozhodol, že ani jedno z týchto tvrdení neumožňuje dospieť k záveru o existencii ospravedlniteľného omylu. Podľa judikatúry [10] sa v súvislosti s lehotami na podanie žaloby pojem ospravedlniteľný omyl musí vykladať reštriktívne a môže sa týkať len výnimočných okolností, medzi ktoré patrí prípad, keď dotknutá inštitúcia konala takým spôsobom, ktorý mohol sám osebe alebo v rozhodujúcej miere vyvolať pochopiteľný zmätok v úsudku jednotlivca, ktorý konal v dobrej viere a preukázal všetku starostlivosť vyžadovanú od bežne informovaného subjektu. V tomto prípade však navrhovateľka sama pripustila, že spôsobila zmätok pri príprave spisu, a nebola preukázaná existencia výnimočných okolností ani vynaloženie požadovanej starostlivosti. Ťažkosti s odlíšením podpísaného originálu návrhu od jeho kópií bolo možné prekonať. [11]

29. Okrem toho nepodanie podpísaného originálu v stanovených lehotách nie je uvedené medzi prípadmi odstránenia vád návrhu v bodoch 55 až 59 praktických pokynov. Možnosť odstránenia vád uvedená v bode 57

7 — Rozsudok z 23. januára 1997, Coen, C-246/95, Zb. s. I-403, bod 21, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1997, Mutual Aid Administration Services/Komisia, T-121/96 a T-151/96, Zb. s. II-1355, body 38 a 39.

8 — Bod 12 napadnutého uznesenia.

9 — Bod 17 napadnutého uznesenia.

10 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. mája 1991, Bayer/Komisia, T-12/90, Zb. s. II-219, bod 29, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 11. decembra 2006, MMT/Komisia, T-392/05, bod 36 a citovaná judikatúra.

11 — Body 19 až 27 napadnutého uznesenia.

písm. o) nemôže viesť k nižšej miere opatrnosti navrhovateľov, ktorí sú povinní odlíšiť originál od kópií. [12]

Analýza

Úvodné poznámky

Odvolacie návrhy a odvolacie dôvody

30. Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnuté uznesenie, určil, že žaloba o zrušenie je prípustná, vrátil vec Všeobecnému súdu na rozhodnutie vo veci samej a uložil ÚHVT povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli v oboch konaniach.

31. Odvolateľka uvádza šesť odvolacích dôvodov, ktoré sa týkajú porušenia článku 111 rokovacieho poriadku, porušenia článku 43 rokovacieho poriadku, nedodržania bodu 57 písm. b) praktických pokynov a článku 7 ods. 1 pokynov pre tajomníka, neuznania existencie ospravedlniteľného omylu, existencie nepredvídateľnej okolnosti a porušenia zásad proporcionality a legitímnej dôvery.

32. ÚHVT navrhuje zamietnuť odvolanie a uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

33. V prvom rade považujem za potrebné jasne vymedziť základné okolnosti, ktoré sú pre túto vec špecifické.

34. Po prvé nie je sporné, že v dôsledku zámeny bol kancelárii 5. februára 2010 doručený rovnopis návrhu, na ktorom bol uvedený originálny podpis advokáta, pričom 1. februára boli doručené presné fotokópie tohto návrhu. Rovnako nie je sporné, že dokument doručený 5. februára bol originálom kópie doručenej faxom 22. januára. Okrem toho nie je sporné, že lehota na podanie žaloby uplynula 25. januára 2010 (a teda bola dodržaná, pokiaľ ide o podanie návrhu faxom 22. januára) a že desaťdňová lehota na doručenie originálu návrhu po jeho podaní faxom uplynula 1. februára 2010.

35. Po druhé považujem za potrebné poznamenať, že zo zrejmých dôvodov samotný návrh zaslaný Všeobecnému súdu neobsahoval nijakú argumentáciu týkajúcu sa dôvodov uvedenej zámeny, prípadného odôvodnenia oneskoreného podania návrhu alebo

12 — Bod 28 napadnutého uznesenia.

možností odstránenia vád. Keďže návrh nebol doručený ÚHVT a nekonalo sa pojednávanie, účastníci konania nemali možnosť vyjadriť sa k týmto aspektom priamo v konaní pred samotným Všeobecným súdom.[13] Všeobecný súd teda dospel k rozhodnutiu obsiahnutému v napadnutom uznesení na základe telefonickej a písomnej komunikácie medzi advokátom a kanceláriou a na základe identifikácie originálneho podpisu advokáta kanceláriou.

36. Ďalej treba pripomenúť zásady práva Únie, ktoré majú podľa môjho názoru najväčší význam pre posúdenie tohto odvolania: zásadu právnej istoty, podľa ktorej sú lehoty na podanie žaloby kogentné a účastníci konania alebo súd tieto lehoty nemôžu meniť; právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom za podmienok uvedených v článku 47 Charty základných práv Európskej únie; zásadu proporcionality, podľa ktorej prostriedky použité ustanovením práva Únie musia byť vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa a nesmú prekračovať rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie; a zásadu ochrany legitímnej dôvery, ktorá sa vzťahuje na každého jednotlivca, u ktorého inštitúcia Únie vyvolala odôvodnené očakávania z dôvodu presných ubezpečení, ktoré mu poskytla.

37. Vzhľadom na tieto zásady a na okolnosti prejednávanej veci zastávam názor, že treba venovať osobitnú pozornosť tretiemu a šiestemu odvolaciemu dôvodu, ktorými sa budem zaoberať najprv. Ostatné odvolacie dôvody možno následne posúdiť stručnejšie.

Tretí odvolací dôvod: nedodržanie článku 7 ods. 1 pokynov pre tajomníka a bodu 57 písm. b) praktických pokynov

38. Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže jej nepriznal možnosť odstrániť vady žaloby v súlade s článkom 7 ods. 1 pokynov pre tajomníka (podľa ktorého v prípade potreby tajomník môže stanoviť účastníkom konania lehotu na odstránenie formálnych vád doručených písomností) a bodu 57 písm. b) praktických pokynov (podľa ktorého sa v prípade, ak návrh nespĺňa formálnu náležitosť, ktorá vyžaduje originálny podpis advokáta

13 — Poukazujem na to, že ak by napadnuté uznesenie bolo prijaté na základe článku 113, a nie článku 111 rokovacieho poriadku, bolo by potrebné vypočuť účastníkov konania. Uvedený článok 113 totiž stanovuje, že „Všeobecný súd môže kedykoľvek aj bez návrhu, *po vypočutí účastníkov konania*, rozhodnúť o prekážke konania z dôvodu verejného záujmu…“ (kurzívou zvýraznila generálna advokátka). Vzhľadom na to, že zjavná neprípustnosť z dôvodu oneskoreného podania návrhu je prekážkou konania z dôvodu verejného záujmu, nie je ľahké rozlíšiť pôsobnosť článkov 111 a 113 rokovacieho poriadku, a teda ani vymedziť rozsah povinnosti Všeobecného súdu hoci len písomne vypočuť účastníkov konania pred prijatím uznesenia za okolností, o aké ide v prejednávanej veci (pozri najmä rozsudok z 2. mája 2006, Regione Siciliana/Komisia, C-417/04 P, Zb. s. I-3881, bod 37).

na konci návrhu, stanoví primeraná lehota na odstránenie vád).

41. Pokiaľ ide o vecnú stránku, považujem za presvedčivé tvrdenia odvolateľky, zatiaľ čo námietky, ktoré uviedol ÚHVT, nepokladám za presvedčivé.

39. V prvom rade sa nemôžem stotožniť s námietkou ÚHVT týkajúcou sa prípustnosti tohto odvolacieho dôvodu. ÚHVT totiž zdôrazňuje, že v konaní pred Všeobecným súdom sa odvolateľka neodvolávala na bod 57 písm. b) praktických pokynov.

42. Hoci v článku 44 ods. 6 rokovacieho poriadku sa výslovne neuvádza, že nedodržanie náležitostí vymenovaných v odsekoch 3 až 5 tohto článku môže viesť k odstráneniu vád v primeranej lehote stanovenej tajomníkom, výpočet uvedený v citovanom odseku 6 – na rozdiel od tvrdenia ÚHVT – nie je taxatívny.

40. Je pravda, že odvolací dôvod týkajúci sa sporu vo veci samej, ktorý nebol uplatnený v konaní pred Všeobecným súdom, v zásade nemožno po prvýkrát uplatniť až v konaní pred Súdnym dvorom.[14] V tomto prípade však podľa môjho názoru prípustnosť odvolacích dôvodov nemožno posudzovať na základe toho, či sú podobné so žalobnými dôvodmi uplatnenými v prvostupňovom konaní. Odvolateľka totiž počas konania pred Všeobecným súdom nemala možnosť uplatniť nijaký žalobný dôvod týkajúci sa predmetného ustanovenia. Samotný návrh nemohol obsahovať úvahy týkajúce sa podmienok jeho podania, ktoré zo zrejmých dôvodov pri jeho vyhotovovaní nebolo možné predvídať. Pokiaľ ide o komunikáciu – vrátane písomnej komunikácie – medzi advokátom odvolateľky a kanceláriou, v nijakom prípade nejde o dokumenty, v ktorých by odvolateľka mohla uplatniť žalobný dôvod, ktorý by bol prípustný v rámci jej žaloby.

43. V tejto súvislosti článok 7 ods. 1 pokynov pre tajomníka stanovuje, že tajomník dohliada na súlad písomností vložených do spisu s ustanoveniami „Štatútu Súdneho dvora, rokovacieho poriadku a s Praktickými pokynmi pre účastníkov konania, ako aj s týmito pokynmi“ a že v prípade potreby „môže stanoviť účastníkom konania lehotu na odstránenie formálnych vád doručených písomností“. Z toho vyvodzujem, že medzi uvedené formálne vady patria všetky vady vyplývajúce z nedodržania ustanovení štyroch uvedených nástrojov.

44. Je pravda, že absencia originálneho podpisu advokáta na konci návrhu nie je výlučne formálnou vadou [ako by bolo napríklad použitie papiera iného formátu, než je formát A4, ktorý sa vyžaduje podľa bodu 8 písm. a) praktických pokynov], keďže sa týka identifikácie dokumentu ako dokumentu, ktorý

14 — Pozri najmä rozsudok z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Zb. s. I-8533, bod 126 a citovanú judikatúru.

pochádza od oprávnenej osoby, a teda aj samotného obsahu tohto dokumentu. Podpis je však len jedným z prvkov, ktoré umožňujú túto identifikáciu. Medzi tieto prvky patrí aj dôkaz o existencii navrhovateľky ako právnickej osoby, splnomocnenie udelené advokátovi, doklad o tom, že splnomocnenie bolo vystavené oprávnenou osobou, a osvedčenie advokáta. Absencia čo i len jedného z týchto prvkov znemožňuje overiť, či dokument pochádza od oprávnenej osoby, a teda znemožňuje overenie jeho neprípustnosti. Z toho, že nie je sporné, že absencia jedného z týchto ostatných dokumentov predstavuje odstrániteľnú formálnu vadu, vyvodzujem, že to platí aj v prípade originálneho podpisu advokáta.

45. Podľa bodu 57 písm. b) praktických pokynov, ak návrh nespĺňa formálnu náležitosť, ktorá vyžaduje originálny podpis advokáta na konci návrhu, „s doručením návrhu sa počká a stanoví sa primeraná lehota na odstránenie vád".

46. Domnievam sa teda, že z článku 7 ods. 1 pokynov pre tajomníka v spojení s bodom 57 písm. b) praktických pokynov jednoznačne vyplýva, že ak na konci návrhu nie je uvedený originálny podpis advokáta, stanoví sa primeraná lehota na odstránenie vád návrhu.

47. ÚHVT však namieta, že pokyny pre tajomníka nemôžu dopĺňať možnosti odstránenia vád po uplynutí lehoty na podanie žaloby, ktoré nie sú uvedené v štatúte alebo v rokovacom poriadku.

48. Toto tvrdenie vychádza po prvé z rozlíšenia medzi odstránením vád po uplynutí lehoty na podanie žaloby (ktoré môže stanoviť iba štatút a rokovací poriadok a ktoré je možné v prípadoch vymenovaných v článku 21 druhom odseku štatútu a v článku 44 ods. 6 rokovacieho poriadku) a odstránením vád pred uplynutím lehoty na podanie žaloby (ktoré možno stanoviť v pokynoch vydaných Všeobecným súdom).

49. V prvom rade poukazujem na to, že podľa môjho názoru zo skutočnosti, že v článku 21 druhom odseku štatútu sa uvádza, že „návrh nemožno zamietnuť z toho dôvodu, že požadované doklady boli predložené až po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie žaloby", nemožno vyvodiť, že ak takáto formulácia nie je uvedená v iných ustanoveniach týkajúcich sa prípadov odstránenia vád, nevyhnutne to znamená, že tieto ostatné prípady odstránenia vád neprichádzajú do úvahy po uplynutí tejto lehoty.

50. Ďalej poukazujem na to, že z článku 44 ods. 6 rokovacieho poriadku, z článku 7 ods. 1 pokynov pre tajomníka ani z bodu 57 praktických pokynov výslovne ani implicitne

nevyplýva, že odstránenie vád je možné, alebo nie je možné po uplynutí lehoty na podanie žaloby. Uvedené tri ustanovenia sú sformulované veľmi podobne a každé z nich stanovuje, že tajomník určí (primeranú) lehotu na odstránenie formálnych vád listiny. Ak teda v prípadoch uvedených v článku 44 ods. 6 rokovacieho poriadku prichádza do úvahy odstránenie vád aj po uplynutí lehoty na podanie žaloby, niet dôvodu domnievať sa, že to neplatí aj v prípadoch vymenovaných vo dvoch ostatných ustanoveniach. [15]

51. Okrem toho zastávam názor, že každá možnosť odstránenia vád návrhu upravená procesným ustanovením musí nevyhnutne platiť po uplynutí lehoty na podanie žaloby. Pokiaľ totiž lehota na podanie žaloby neuplynula, [16] navrhovateľ ešte stále môže svoju žalobu doplniť bez toho, aby mu takéto oprávnenie muselo priznávať konkrétne ustanovenie, a to z vlastného podnetu alebo v nadväznosti na oznámenie kancelárie o formálnej vade. Ak na odstránenie vád pred uplynutím lehoty na podanie žaloby nie je potrebné výslovné ustanovenie, z existencie takého ustanovenia vyplýva, že umožňuje odstránenie vád po uplynutí tejto lehoty – a práve táto okolnosť vyžaduje zásah kancelárie a určenie primeranej lehoty na tento účel. [17]

52. ÚHVT však tiež tvrdí, že praktické pokyny nemôžu upravovať prípad odstránenia vád, ktorý nie je uvedený v rokovacom poriadku.

53. Je pravda, že praktické pokyny sú predpisom nižšej právnej sily ako rokovací poriadok, ktorý predstavuje ich právny základ. Oba tieto nástroje sa však uplatňujú spoločne, a teda sa musia, pokiaľ je to možné, vykladať vo vzájomnom súlade. V tomto prípade rokovací poriadok neobsahuje nijaké ustanovenie, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že iba v prípadoch stanovených rokovacím poriadkom prichádza do úvahy odstránenie vád (alebo odstránenie vád po uplynutí lehoty na podanie žaloby). Rokovací poriadok a praktické

15 — Ak by *a contrario* zo znenia článku 21 druhého odseku štatútu („návrh nemožno zamietnuť z toho dôvodu, že požadované doklady boli predložené až po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie žaloby“) vyplýval záver, že odstránenie vád sa v prípade, pre ktorý táto špecifikácia nie je uvedená, musí vždy uskutočniť pred uplynutím lehoty na podanie žaloby – a nevidím nijaký dôvod na takýto záver –, tvrdenie ÚHVT by bolo nekonzistentné, pretože táto špecifikácia chýba aj v článku 44 ods. 6 rokovacieho poriadku.

16 — Pokiaľ nebol návrh doručený odporcovi; podľa pokynov pre tajomníka by sa však návrh, ktorý má formálnu vadu, nemal doručiť.

17 — Je zrejmé, že tajomník pri rozhodovaní o lehote, ktorú určí v konkrétnom prípade, musí prihliadať nielen na to, čo je primerané pre navrhovateľa, ale aj na to, čo je primerané z pohľadu odporcu (a vo veciach týkajúcich sa ochranných známok, akou je prejednávaná vec, aj na to, čo je primerané z pohľadu druhého účastníka konania pred ÚHVT), ktorej právne postavenie musí byť jednoznačné a určité, s prihliadnutím na lehoty na podanie žaloby a na jej doručenie.

pokyny teda možno vyložiť v ich vzájomnom súlade v tom zmysle, že prípady odstránenia vád, ktoré stanovujú praktické pokyny, nie sú obmedzené na dobu pred uplynutím lehoty na podanie žaloby. Naproti tomu, ak by vznikol rozpor medzi týmito dvoma nástrojmi, ustanovenie rokovacieho poriadku by malo mať prednosť. Podľa môjho názoru však aj v prípade, ak by praktické pokyny prekračovali rámec toho, čo pripúšťa štatút alebo rokovací poriadok, účastníci konania majú právo očakávať, že Všeobecný súd sa bude cítiť viazaný pokynmi, ktoré sám vydal, a to tým skôr, ak Všeobecný súd rozhoduje bez návrhu a bez vypočutia účastníkov konania o neprípustnosti žaloby.

54. Napokon ÚHVT tvrdí, že prípady odstránenia vád uvedené v bodoch 55 až 59 praktických pokynov sa netýkajú prípustnosti návrhu, ale len jeho doručenia odporcovi.

55. Toto tvrdenie podľa môjho názoru nemožno uznať. Je pravda, že každý z predmetných bodov praktických pokynov stanovuje, či sa má doručenie návrhu odložiť, alebo nie. Navyše je pravdepodobné, že niektoré z uvedených nedostatkov – napríklad chýbajúce číslovanie bodov uvedené v bode 57 písm. c) – by nemuseli mať za následok neprípustnosť návrhu, ak by boli odstránené. Naopak, iné nedostatky – vrátane chýbajúceho originálneho podpisu advokáta alebo splnomocneného zástupcu na konci návrhu podľa bodu 57 písm. b), o ktorý ide v prejednávanej veci – by nevyhnutne viedli k neprípustnosti návrhu, ak by neboli odstránené. Nemožno teda tvrdiť, že prípady odstránenia vád uvedené v bode 57 praktických pokynov majú vplyv iba na doručenie návrhu a netýkajú sa jeho prípustnosti.

56. Okrem toho zastávam názor, že konštatovanie uvedené v bode 28 napadnutého uznesenia, podľa ktorého bod 57 písm. o) praktických pokynov umožňuje „odložiť posúdenie podmienok prípustnosti návrhu uvedených v článku 43 ods. 1 druhom pododseku rokovacieho poriadku zo strany Všeobecného súdu“, je v tejto súvislosti irelevantné. Kedykoľvek totiž dôjde k spochybneniu podmienok prípustnosti návrhu, posúdenie zo strany Všeobecného súdu sa nevyhnutne odloží vo vzťahu k dátumu relevantnému na posúdenie bez toho, aby to muselo byť výslovne upravené.

57. V dôsledku toho zastávam názor, že tretí odvolací dôvod je dôvodný.

O šiestom odvolacom dôvode: porušenie zásad proporcionality a legitímnej dôvery

58. Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd tým, že vyhlásil žalobu za neprípustnú, hoci sedem rovnopisov návrhu, ktoré boli opatrené podpisom advokáta, bolo doručených v stanovených lehotách faxom, porušil zásady proporcionality a legitímnej dôvery. Tak pokyny pre tajomníka (článok 7), ako aj praktické pokyny [bod 57 písm. b)] stanovujú, že vadu návrhu možno odstrániť tak, aby na ňom bol uvedený originálny podpis advokáta.

59. ÚHVT zdôrazňuje, že právo na účinnú súdnu ochranu nie je striktným uplatňovaním procesných lehôt a iných podstatných formálnych požiadaviek dotknuté. Neprípustnosť z dôvodu oneskoreného podania návrhu nie je v rozpore s uvedeným právom a nie je ani neprimeraná. Bod 57 písm. b) praktických pokynov vzhľadom na svoju povahu nemôže zakladať legitímnu dôveru týkajúcu sa odstránenia vád návrhu, na ktorom chýba originálny podpis, a nemôže sa nijako odchyľovať od jednoznačnej požiadavky stanovenej článkom 43 ods. 6 rokovacieho poriadku.

Ochrana legitímnej dôvery

60. V prvom rade, pokiaľ ide o zásadu ochrany legitímnej dôvery, pripomínam, že právo dovolávať sa tejto zásady sa vzťahuje na každého jednotlivca, u ktorého inštitúcia Únie vyvolala odôvodnené očakávania z dôvodu presných ubezpečení, ktoré mu poskytla. Naproti tomu nikto nemôže namietať porušenie tejto zásady, ak takéto ubezpečenia neboli poskytnuté. [18]

61. Možno v tomto prípade konštatovať, že odvolateľke Všeobecný súd (alebo jeho kancelária) poskytol presné ubezpečenia, ktoré u nej mohli vyvolať dôveru v umožnenie odstránenia vád jej návrhu?

62. Je pravda, že odvolateľka netvrdí, že jej bolo v tejto súvislosti poskytnuté výslovné ubezpečenie. Po prvé však existencia rôznych citovaných ustanovení pokynov pre tajomníka (najmä ustanovení článku 7 týchto pokynov) a praktických pokynov (najmä ustanovení bodu 57 týchto pokynov) u nej mohla vyvolať presvedčenie, že bude mať možnosť odstrániť vady návrhu, o aké ide v prejednávanej veci. V tejto súvislosti by každý navrhovateľ vo všeobecnosti mal mať právo spoliehať sa na to, že Všeobecný súd bude dodržiavať pravidlá, ktoré sám vydal. Po druhé z napadnutého

18 — Pozri naposledy rozsudok zo 7. apríla 2011, Grécko/Komisia, C-321/09 P, bod 45 a citovanú judikatúru.

uznesenia, ako aj z listu z 3. februára 2010 vyplýva, že 2. februára 2010, čiže v deň nasledujúci po uplynutí desaťdňovej lehoty stanovenej v článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku, kancelária „požiadala [odvolateľku] o zaslanie podpísaného originálu návrhu“ [19]. Vzhľadom na uvedené ustanovenia si odvolateľka takúto žiadosť nemohla vyložiť inak ako presné (hoci len implicitné) ubezpečenie o existencii možnosti odstránenia vád návrhu doručením podpísaného originálu. Vzhľadom na to, že kancelária nemala tento originál a že lehota na podanie žaloby aj desaťdňová lehota už uplynuli, jeho predloženie mohlo slúžiť iba na odstránenie vád. Navrhovateľka, ktorej kancelária adresovala takúto žiadosť a ktorá vedela o tom, že lehota na podanie žaloby aj desaťdňová lehota už uplynuli, z toho mohla vyvodiť jedine záver o možnosti odstránenia vád, pretože ak kancelária v tomto čase nemala originál, nemalo by zmysel žiadať o jeho neskoršie predloženie iba na účely potvrdenia.

63. Vzhľadom na existenciu tohto presného, aj keď len implicitného ubezpečenia poskytnutého kanceláriou a na ustanovenia článku 7 pokynov pre tajomníka a bodu 57 praktických pokynov, ktoré vydal Všeobecný súd a z ktorých z tohto dôvodu vyplýva domnienka ich dodržiavania Všeobecným súdom, odvolateľka podľa môjho názoru mohla mať legitímnu dôveru, že Všeobecný súd vopred nevylúči možnosť odstránenia vady podania návrhu predložením originálu v reakcii na žiadosť kancelárie, a to aj bez ospravedlniteľného omylu na strane odvolateľky alebo jej advokáta, keďže podmienka týkajúca sa existencie takéhoto omylu nie je uvedená v citovaných ustanoveniach a na takúto podmienku nepoukázala ani kancelária.

64. V napadnutom uznesení Všeobecný súd založil svoje rozhodnutie o neprípustnosti jednak na tvrdení, že na účely zachovania lehoty na podanie žaloby sa má brať do úvahy iba dátum doručenia podpísaného originálu návrhu, čiže 5. február 2010, a jednak na tvrdení, že nedoručenie podpísaného originálu návrhu v desaťdňovej lehote uvedenej v článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku nie je uvedené medzi prípadmi odstránenia vád stanovenými v bodoch 55 až 59 praktických pokynov. [20] Všeobecný súd sa okrem toho obmedzil na skúmanie a odmietnutie tvrdení advokáta odvolateľky uvedených v jeho liste adresovanom kancelárii z 12. februára 2010, v ktorom sa odvolal na ospravedlniteľný omyl.

19 — Bod 4 napadnutého uznesenia. Dátum žiadosti nie je v uvedenom uznesení špecifikovaný, ale vyplýva z listu z 3. februára 2010 (pozri bod 20 vyššie), pričom presnosť tohto údaja nie je sporná. Aj v prípade, ak by kancelária požiadala o zaslanie originálu v deň doručenia siedmich rovnopisov, čiže 1. februára 2010, keď uplynula desaťdňová lehota na zaslanie originálu, nie je zrejmé, že kancelária by považovala za pravdepodobné, že pred uplynutím tejto lehoty o polnoci jej bude do Luxemburgu doručený dokument, ktorý sa ešte nachádza u advokáta v Paríži.

20 — Body 17 a 28 napadnutého uznesenia.

65. V tejto súvislosti tvrdenie, že nedoručenie podpísaného originálu návrhu v rámci lehoty nie je uvedené medzi prípadmi odstránenia vád stanovenými v bodoch 55 až 59 praktických pokynov, považujem za nesprávne, pretože podľa bodu 57 písm. b) medzi tieto prípady patrí aj neuvedenie originálneho podpisu advokáta na konci návrhu.

66. V každom prípade Všeobecný súd vôbec nezohľadnil možnosť odstránenia vady jednoduchým doručením podpísaného originálu v reakcii na žiadosť kancelárie – pričom odvolateľka mohla mať legitímnu dôveru v takúto možnosť –, ale len posudzoval, či konštatovanú neprípustnosť možno vylúčiť vzhľadom na existenciu ospravedlniteľného omylu. Všeobecný súd tým podľa môjho názoru porušil zásadu ochrany legitímnej dôvery odvolateľky.

Zásada proporcionality

67. Pokiaľ ide o zásadu proporcionality, treba overiť, či uplatnenie príslušných procesných ustanovení v napadnutom uznesení Všeobecným súdom bolo vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa a či neprekračovalo rámec toho, čo bolo nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

68. Ako Všeobecný súd pripomenul vo svojom uznesení, sledovaným cieľom je zabezpečiť jednoznačnosť a istotu právnych vzťahov a zabrániť akejkoľvek diskriminácii alebo akémukoľvek svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti. Striktné uplatňovanie lehôt na podanie žaloby a požiadavka podania návrhu opatreného originálnym podpisom osoby riadne splnomocnenej na tento účel umožňuje (najmä) inštitúciám, orgánom alebo agentúram Únie, ktorých akt možno napadnúť, overiť, či po uplynutí určitej lehoty tento akt nebol napadnutý prípustným opravným prostriedkom.

69. Záujem potenciálneho odporcu na získaní takejto istoty, pokiaľ ide o to, či jeho akt bol napadnutý, alebo či ho už nemožno napadnúť, však treba vyvážiť so záujmom každého, kto sa domnieva, že bol týmto aktom poškodený, napadnúť ho za primeraných podmienok. Sledovaný cieľ týkajúci sa právnej jednoznačnosti a istoty má teda dve zložky. Ide nielen o ochranu odporcu pred oneskorenou alebo riadne neoznačenou žalobou, ale aj o zabezpečenie práva žalobcu na účinný prostriedok nápravy. Každé ustanovenie alebo akt, ktorý by narušoval zásadnú rovnováhu medzi týmito dvoma zložkami uvedeného cieľa tak, že by neprimerane zvýhodňoval jednu zložku na úkor druhej, by bol podľa môjho názoru nezlučiteľný so zásadou proporcionality.

70. V tomto prípade sa nenamieta, že predmetné lehoty alebo požiadavka riadneho označenia návrhu bránili odvolateľke v podaní žaloby proti prijatému rozhodnutiu.

Všeobecný súd však tým, že rozhodol o formálnej neprípustnosti návrhu v dôsledku omylu na strane odvolateľky, jej však znemožnil podanie takejto žaloby. Keďže sa domnievam, ako som uviedla vyššie, že rozhodnutie o neprípustnosti nebolo vzhľadom na príslušné ustanovenia nevyhnutné, treba skúmať, či rozhodnutie Všeobecného súdu neprimerane neznevýhodnilo ochranu ÚHVT na úkor práva odvolateľky na účinný prostriedok nápravy.

71. Zastávam názor, že predmetné záujmy boli v napadnutom uznesení skutočne vyvážené tak, že ÚHVT bol neprimerane zvýhodnený.

72. Po prvé dátum relevantný na rozhodnutie o tom, či bol podaný formálne prípustný návrh, závisí od viacerých faktorov, medzi ktoré patrí najmä dátum, keď sa žalobca mohol dozvedieť o napadnutom akte; či bola podaná predbežná žiadosť o právnu pomoc [21]; či bol návrh doručený „technickým komunikačným prostriedkom dostupným Všeobecnému súdu“, a možnosti odstránenia vád po uplynutí lehoty na podanie žaloby (z ktorých je prinajmenšom možnosť stanovená v článku 21 druhom odseku štatútu nesporná). Okrem toho v praxi formálne prípustný návrh nemôže byť nikdy doručený odporcovi v deň, keď ho zaregistrovala kancelária. Potenciálny odporca teda nemôže mať istotu, že jeho akt nebude napadnutý, bez toho, aby si overil (aspoň) všetky tieto faktory. Dátum, keď bude môcť získať túto istotu, môže byť teda (dokonca oveľa) neskorší ako dátum uplynutia lehoty na podanie žaloby, a aby túto istotu získal, musí sa informovať u kancelárie.

73. Po druhé možnosť tajomníka určiť (primeranú) lehotu na odstránenie vád návrhu, ktorý nespĺňa niektoré formálne požiadavky prípustnosti, značne obmedzuje riziko predĺženia obdobia neistoty odporcu iba z dôvodu pochybenia na strane navrhovateľa.

74. Vzhľadom na tieto úvahy a na skutkové okolnosti prejednávanej veci (podanie návrhu faxom, pričom nie je sporné, že kópia zaslaná faxom bola presnou kópiou originálu, pred uplynutím lehoty na podanie žaloby; podanie siedmich rovnopisov návrhu, pričom nie je sporné, že išlo o presné kópie originálu, v desaťdňovej lehote stanovenej v článku 43

21 — Článok 96 ods. 4 rokovacieho poriadku stanovuje, že „podaním žiadosti o právnu pomoc sa prerušuje plynutie lehoty určenej pre podanie návrhu na začatie konania až do dňa doručenia uznesenia, ktorým sa rozhodne o tejto žiadosti, alebo… uznesenia o ustanovení advokáta povereného zastupovaním žiadateľa“.

ods. 6 rokovacieho poriadku a doručenie originálu o štyri dni neskôr v bezprostrednej nadväznosti na žiadosť kancelárie po uplynutí uvedenej lehoty) zastávam názor, že Všeobecný súd tým, že vylúčil akúkoľvek možnosť odstránenia vád na základe ustanovení, ktoré sám vydal, porušil zásadu proporcionality.

75. V dôsledku toho zastávam názor, že šiesty odvolací dôvod je dôvodný.

Priebežná poznámka

76. Z mojej analýzy tretieho a šiesteho odvolacieho dôvodu vyplýva, že sa domnievam, že odvolaniu by sa malo vyhovieť. Vzhľadom na to, že stav veci zjavne neumožňuje rozhodnúť o nej, mala by sa vrátiť Všeobecnému súdu.

O prvom odvolacom dôvode: porušenie článku 111 rokovacieho poriadku

78. Odvolateľka tvrdí, že v rozpore s článkom 111 rokovacieho poriadku nebol vypočutý generálny advokát.

79. Je pravda, že uvedený článok, na ktorom je založené napadnuté uznesenie, vyžaduje vypočutie generálneho advokáta. Článok 2 ods. 2 rokovacieho poriadku však stanovuje, že ustanovenia o generálnom advokátovi „sa uplatnia len v prípade, že bol sudca určený za generálneho advokáta“. V tomto prípade však v konaní pred Všeobecným súdom nebol sudca určený za generálneho advokáta. Tento odvolací dôvod sa preto musí zamietnuť ako neúčinný.

O druhom odvolacom dôvode: porušenie článku 43 rokovacieho poriadku

77. Ak by však Súdny dvor k týmto dvom odvolacím dôvodom zaujal odlišné stanovisko, podľa môjho názoru by nemohol vyhovieť odvolaniu na základe ostatných odvolacích dôvodov, a to z dôvodov, ktoré stručne uvediem ďalej.

80. Odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne vyložil článok 43 rokovacieho poriadku, keďže uviedol, že návrh bol podaný po uplynutí lehoty. Zdôrazňuje, že okolnosti prejednávanej veci sa odlišujú od okolností veci, v ktorej bolo vydané uznesenie

PubliCare Marketing Communications/ÚHVT [22] spomenuté v bode 17 napadnutého uznesenia. V tejto poslednej uvedenej veci bol po zaslaní kópie návrhu faxom originál návrhu doručený oneskorene, pretože poštová zásielka nebola dostatočne ofrankovaná. V prejednávanej veci bolo kancelárii doručených sedem rovnopisov návrhu podpísaných advokátom odvolateľky 1. februára, čiže pred uplynutím príslušnej lehoty. Relevantnou otázkou je teda otázka označenia originálneho návrhu. Článok 43 nijako nešpecifikuje podmienky týkajúce sa podpisu návrhu (farba, typ pera atď.). Overenie navlhčenou handričkou je sporné, keďže niektoré druhy atramentu sa nerozpíjajú. V napadnutom uznesení Všeobecný súd bez toho, aby uviedol, akým spôsobom odlíšil originál od kópie, teda doplnil podmienky, ktoré nie sú uvedené v článku 43 rokovacieho poriadku.

Otázka, či dokument doručený kancelárii 5. februára bol originál, je irelevantná. Aj keby išlo o originál, bol podaný po uplynutí lehoty. V opačnom prípade je žaloba podľa článku 43 ods. 1 rokovacieho poriadku neprípustná.

82. Zdá sa, že týmto odvolacím dôvodom odvolateľka napáda najmä použitie „skúšky navlhčenou handričkou“ zo strany kancelárie a uznanie tejto skúšky Všeobecným súdom, čo údajne malo za následok doplnenie podmienok týkajúcich sa uvedenia originálneho podpisu oprávnenej osoby na podaní, ktoré nie sú uvedené v znení právnych predpisov, k príslušným ustanoveniam.

83. S touto argumentáciou sa nemôžem stotožniť, aj keď niektoré z týchto tvrdení uvedených v rámci tohto odvolacieho dôvodu môžu byť relevantné v rámci iných odvolacích dôvodov.

81. ÚHVT zastáva názor, že tento odvolací dôvod je zjavne nedôvodný. Článok 43 ods. 1 rokovacieho poriadku vyžaduje vlastnoručný podpis advokáta. [23] Pokyny pre tajomníka v článku 7 ods. 3 teda špecifikujú, že kancelária prijme iba listiny, ktoré sú opatrené „originálom podpisu advokáta“. Spôsob, akým tajomník odlíši originál od kópie, je irelevantný, keďže odvolateľka nespochybňuje skutočnosť, že dokumenty doručené 1. februára 2010 neboli originálmi. Nenamieta sa teda, že Všeobecný súd skreslil skutkový stav.

84. Požiadavka uvedenia originálneho podpisu na niektorých (originálnych) listinách, ale nie na iných listinách (kópiách) nevyhnutne vyžaduje, aby bolo možné odlíšiť originál od kópie. Na rozdiel od toho, čo zrejme tvrdí odvolateľka, napadnuté uznesenie v tejto súvislosti nestanovuje nijakú presnú požiadavku. Hoci použitie atramentu, ktorý sa môže rozpíjať, alebo farby odlišnej od farby fotokópie

22 — Uznesenie Súdu prvého stupňa z 28. apríla 2008, T-358/07.

23 — Uznesenie Súdu prvého stupňa z 24. februára 2000, FTA a i./Rada, T-37/98, Zb. s. II-373.

môže patriť k prostriedkom, ktoré umožnia zabezpečiť takéto rozlíšenie, uznesenie nijako nevylučuje jeho preukázanie iným spôsobom.

85. V každom prípade nie je sporné, že overenie, ktoré vykonala kancelária v prejednávanej veci, hoci bolo mechanické, skutočne umožnilo identifikovať originál medzi ôsmimi rovnopismi návrhu, ktorý mala kancelária k dispozícii.

86. Zastávam teda názor, že druhý odvolací dôvod je nedôvodný.

O štvrtom a piatom odvolacom dôvode: ospravedlniteľný omyl alebo nepredvídateľná okolnosť

87. Odvolateľka sa po prvé odvoláva na ospravedlniteľný omyl. Vzhľadom na značný rozsah vyžadovaných kópií (spolu 2 651 strán) jej advokát využil externého poskytovateľa služieb. Pri jeho výbere postupoval obozretne. Tento poskytovateľ opomenul vložiť do zásielky Všeobecnému súdu jednu listinu, pričom advokát tento nedostatok včas napravil. Odvolateľka konala v dobrej viere. Všetky dokumenty doručené kancelárii boli podpísané a podané v rámci stanovených lehôt. Odvolateľka po druhé tvrdí, že zámena originálu a kópií vyplýva z neobvyklých okolností, ktoré nespôsobila, a to zo zámeny originálu a kópií poskytovateľom služieb a z doručenia neúplnej prílohy týmto poskytovateľom. Odvolateľka prijala všetky opatrenia, aby tieto problémy odstránila, a po celý čas konala v dobrej viere, pričom bola presvedčená, že originál už bol doručený kancelárii.

88. ÚHVT zastáva názor, že pojem ospravedlniteľný omyl sa týka len výnimočných okolností, medzi ktoré patrí prípad, keď dotknutá inštitúcia konala takým spôsobom, ktorý mohol sám osebe alebo v rozhodujúcej miere vyvolať pochopiteľný zmätok v úsudku jednotlivca. Odlíšenie originálu od kópie má však značný význam. Odvolateľka mala jasne odlíšiť originál od kópií, napríklad podpísaním originálu perom s modrým atramentom. Ak by konala rýchlejšie, bolo by možné odstrániť vady v lehote na podanie žaloby. ÚHVT sa navyše domnieva, že za zámenu originálu a kópií je zodpovedná odvolateľka.

89. Pokiaľ ide o tieto dva odvolacie dôvody, súhlasím s ÚHVT. Za prípravu, kontrolu a overenie podaní, ktoré sa majú doručiť kancelárii, zodpovedá v celom rozsahu zástupca dotknutého účastníka konania pod kontrolou tohto účastníka, voči ktorému je zodpovedný. Je pravda, že môžu nastať výnimočné alebo nepredvídateľné okolnosti, ktoré môžu spôsobiť úplne ospravedlniteľné pochybenie. V tomto prípade však na základe konštatovaní Všeobecného súdu a tvrdení odvolateľky možno dospieť len k záveru, že odvolateľka

alebo jej advokát neboli dostatočne opatrní, pričom došlo pravdepodobne k organizačnému zlyhaniu v rámci striktnej lehoty na podanie žaloby. Z rokovacieho poriadku jednoznačne vyplýva, že kancelárii sa musí doručiť originál návrhu, takže každý navrhovateľ je informovaný o potrebe identifikácie tohto originálu. Prostriedky použité na tento účel závisia výlučne od opatrnosti navrhovateľa. Nie je predpísaný nijaký osobitný postup, avšak rozlíšenie originálu a fotokópie pomocou farby atramentu použitého pri podpise alebo akýmkoľvek iným vhodným spôsobom môže byť užitočné.

90. Zastávam teda názor, že nemožno uznať odvolacie dôvody týkajúce sa existencie ospravedlniteľného omylu alebo nepredvídateľnej okolnosti.

Záverečné poznámky

91. V čase, keď tri súdne orgány Súdneho dvora Európskej únie navrhujú Rade Európskej únie, aby schválila začlenenie systému „e-curia“ do rokovacích poriadkov týchto troch orgánov, ktorý by umožnil podávanie a doručovanie podaní elektronickými prostriedkami s overením prostredníctvom zaručeného elektronického podpisu, pričom takto podané listiny by sa mohli považovať za originály, toto odvolanie zrejme patrí do systému, ktorý časom zanikne.

92. Hoci teda rozhodnutie v tejto veci možno bude mať priamy vplyv iba na klesajúci počet budúcich vecí, považujem za potrebné, aby Súdny dvor zaujal stanovisko k prípadu, keď v dôsledku omylu listina podaná v rámci lehoty je presnou kópiou originálu, ktorý mal byť podaný namiesto nej, avšak bol podaný bezodkladne po žiadosti kancelárie, a keď sa navrhovateľka mohla vzhľadom na túto žiadosť a na ustanovenia, ktoré vydal samotný Všeobecný súd, domnievať, že jej bola poskytnutá krátka lehota na odstránenie vád.

O trovách

93. Podľa článku 69 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odseku 3 tohto článku však Súdny dvor môže z výnimočných dôvodov rozhodnúť, že každý z účastníkov konania znáša vlastné trovy.

94. Hoci zastávam názor, že ÚHVT nemôže mať vo veci úspech, domnievam sa, že v prejednávanej veci osobitné okolnosti tohto odvolania odôvodňujú neuloženie povinnosti ÚHVT nahradiť trovy odvolateľky. ÚHVT totiž nijako neprispel k rozhodnutiu Všeobecného súdu o zamietnutí návrhu ako zjavne neprípustného a jeho účasť v odvolacom konaní nespôsobila odvolateľke nijaké trovy, pričom odvolateľka po podaní vyjadrenia ÚHVT k odvolaniu nepožiadala o možnosť podať repliku ani o vypočutie na pojednávaní.

95. Za týchto okolností považujem za spravodlivé uložiť každému z účastníkov konania povinnosť znášať vlastné trovy súvisiace s odvolaním.

Návrh

96. Vzhľadom na všetky uvedené úvahy zastávam názor, že Súdny dvor by mal:

— zrušiť uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 18. júna 2010, Bell & Ross/ÚHVT (T-51/10),

— vrátiť vec Všeobecnému súdu Európskej únie,

— uložiť každému z účastníkov konania povinnosť znášať vlastné trovy súvisiace s odvolaním.